

Василь Чубик

Світ душі моєї

Василь Чубик

Світ душі моєї

Поезії

Львів
СПОЛОМ
2010

© В-во "СПОЛОМ", 2010
© Фольк В. В., 2010

ISBN 978-966-665-222-7

“Світ душі моєї” – перша збірка віршів молодого поета, цьогорічного випускника Скелівської ЗОШ І-ІІІ ст. Старосамбірського району Львівської області.

Василь Чубик – член літературної студії “Джерельце”, переможець конкурсу юних літераторів МАН 2010 року. Його твори були надруковані в газетах “Голос Прикарпаття”, “Галицьке юнацтво”, “Ман і Я”.

*Висловлюю щиру подяку тим,
хто допомагав мені і щиро вірив у мене:
моїм батькам і сестричці, родині і всім тим,
хто причетний до появи цієї збірки.*

*Особливу подяку висловлюю
Марії Йосипівні Людкевич,
Галині Юліанівні Піхо,
Наталі Миколаївні Тельвак
та Марії Андріївні Деленко.
Низький уклін Вам!*

Автор

“Іде весна – шумить нове життя”

З Василем Чубиком я познайомилась в Старому Самборі на вечорі поезії. Десятикласник у вишиванці натхненно декламував свої авторські вірші про Україну, про рідний край. Ще тоді я відчула, що переді мною юнак, який закоханий у слово, в українську літературу. Василь виявив бажання відвідувати літературну студію “Джерельце”, щоб ближче познайомитися зі своїми ровесниками, юними літераторами, і розширювати поетичні обрії.

Молоді поети зацікавлено сприйняли вірші Василя Чубика, який творить свій делікатний витончений поетичний світ, бо живе серед мальовничої природи в селі Надиби, розуміє і відчуває її душею. Тому так трепетно і ніжно він вміє сказати про ліс, бо “тут сосни, наче гусячим пером, гіллям літопис пишуть в синім небі”, чи про те, що “іде весна – шумить нове життя”...

Поет вміє побачити і вітер в лісі, і травневу грозу, і стару розквітає черешню, і зоряну фантазію у небі... Побачити і образно передати це в поезії.

Щирі і проникливі патріотичні вірші Василя Чубика. По-своєму він звертається до рідної мови:

Розпрямляйся й звеселяйся, диво калинове,
У віночки уплітайся, до слова ще слово.
Уквітчайся рясним цвітом, гронами калини,
Тебе чути у всім світі – мово України!

Віриться, що збірка віршів Василя Чубика “Світ душі моєї” знайде свого читача і справжні шанувальники поезії запам’ятають це ім’я.

*Марія Людкевич,
керівник літстудії “Джерельце”,
лауреат літературних премій
ім. Лесі Українки, ім. Павла Тичини*

Я ВИРІС ТУТ

I

Я знов у лісі. Тихою ходою
Ступаю по старесенькій дорозі.

Ну де ще більше тиші і спокою,
Аніж у лісу нескінченній прозі.

Тут сосни, наче гусячим пером,
Гіллям літопис пишуть в синім небі:

Про птаха з переламаним крилом

І як лебідку втратив білий лебідь.

Дуби – атланти, всі стоять кремезні,

Небесну стелю держать на плечах.

Тут граби й буки – дужі, здоровезні,

Немов титани у моїх очах.

Осики все тріпочуть своїм листям –

Той трепет прошиває до душі.

І горобина – панна у намисті.

Колишуть казку з вітром комиші

Понад двома старенькими ставками,

Які – немов бездонні очі лісу.

В них дивлюся – збираюся з думками

І, поки день ще не спуска завісу,

Милуюся видовищем отим

І ходжу, броджу так безперестанку,

Поки імла в полон ще не візьме

Все до останку.

II

Я виріс тут. Я тут пізнав красу.
І все вслухався у струмочка мову,
Збивав з ожин сріблястую росу
У вранішню хвилину пречудову.
Завжди швиденько проминав тут час,
Коли ми з друзями охоче веселились.
Усе довкола вказує на нас,
Тут тайнами дитячими ділились.
Ми тут завжди були, немов свої,
Ми добре знали, геть усе довкола.
Тепер блукаю я лише один –
Моя любов до лісу не схолола.

III

Усе летять у вирій дні погожі –
Один за одним, якби й не було.
Порахувати їх уже не в змозі,
Як лютий вітер, просто відгуло.
Здається, все було недавно,
А скільки весен вже зустрів той ліс,
Такий могутній, величавий, давній.
Та шлях дитячий все ще не заріс.
Так. Час летить – усе кругом міняється,
Лиш я завжди навітуюсь сюди,
Бо тут навік дитинство залишається
Зі смаком ягід, з хлюпотом води.

БЕРЕЗЕНЬ

Закрутило, завертіло,
Мокрим снігом замело,
Всюди біло, всюди біло –
Зустрічай весну, село!

Досить холодно, морозно,
Ну скажу – таки зима.
Місяць березень? Серйозно?
Де ж весна? Чому нема?

Закрутило, завертіло,
Накрапає вже дощем,
Тане сніг, і серцю мило.
На душі легенький щем.

Це ж весняне! Веселися!
Сонце тепле зустрічай!
Хоч ще світ не нарядився,
Та весні радіє край...

Сонце лагідно сміється,
Пестить ліс і пестить луг,
Шпак на поклик відізветься –
Подивись! Весна це! Друг!

Місяць березень? Це точно.
Закрутило, загуло.
Та скажу вам – остаточно,
Вже весна прийшла в село.

ВЕСНЯНИЙ ДОЩ

Прийшла весна, сніги розтали,
Пташки у гаю заспівали.
Зимі давно уже кінець...
Подув легенький вітерець.
Нагнав цей вітер хмари сірі
Й на землю краплі полетіли.
Од сну дощ землю пробудив,
Та ще й гарнесенько умив.
Умив він нашу землю-мамку,
Та ще й з самісінького ранку.

ІДЕ ВЕСНА

Душа радіє. Весну чути всюди –
Це ж щастя знову зустрічать її.
Вдихни повітря повні-повні груди –
Вже скоро заспівають солов'ї.

Дзвенять потічки, увібравши небо,
Втягнувши в себе геть усю блакить.
Весна усюди! Ну чого ще треба!
Усе довкола починає жить.

Сміється сонце із висот небесних,
Проймають душу чисті почуття.
Ну подивись, хіба це не чудесно!
Іде весна – шумить нове життя!

КОЛИ НЕ ВДОМА Я

Коли не вдома я,
а десь далеко,
Калину згадую й гніздо лелеки,
Рідненьку хату і в садку куток,
Шумливий гай,
маленький потічок
І вишні біля хати, і малину,
Зелену й затишну долину,
І батька, матір, і сестру свою,
Яких всім серцем я люблю...

Ниткою тягнеться дума,
І надходить хвилина суму,
І на душі стає все важче...
Всюди добре,
а вдома – найкраще.

ВЕСНЯНИЙ САД

Частково сніг біліє на землі,
Та зеленіє вже трава,
Розквітали квіточки малі,
І пісню птах співа.

Краса яка! Весняний сад...
Висвистують шпаки...
Туди піти я завжди рад,
Ходи зі мною й ти.

Он вишня бруньки розпускає,
І груша вже проснулася від сну,
І вітер яблуню колише,
Й усі шепочуть про весну.

Краса яка! Весняний сад,
Висвистують шпаки...
Туди завжди піти я рад,
Ходи зі мною й ти.

КУЛЬБАБА

В траві,
при дорозі,
кульбаба стояла
І вроду свою,
на весь світ,
вихваляла.

Немов то сонце,
була гарна й ясна,
Така собі,
неначе весна-красна.

Тут собі бджілочки літали

І золотий медок збирали.

Кульбаба саяла, жовтіла,

Та раптом –

стала, як сніг біла,

Стряслась.

І з вітром полетіла.

ВЕЧІР В ЛІСІ

Ген за горою сонце заховалось,
І стиха потроху теплий день,
Та пташки у лісі ще співають
Тих весняних радісних пісень.

Квіти пелюсточки вже студили,
Засинають
 під пташок вечірній спів.
О, який цей вечір в лісі милий,
Що блукає тихо між дубів!

Вітерець легенько дме в обличчя,
І виходить місяць із-за хмар.
О, який чарівний вечір в лісі
Різнобарвних і весняних чар!

Все стихає і чекає ночі,
І темніє в лісі гомінкому.
Вже на місяць поглядають очі,
Час нам повертатися додому.

І стає усе одноманітне,
Вже не чути чарівних пісень,
Тихо так відходить, непомітно
Цей весняний і привітний день.

ТРАВНЕВІ АКВАРЕЛІ

Дерева зеленіють,
І потічок шумить,
Веселе сонце гріє,
Лісочок гомонить.

Щебече любо пташка,
Легенький вітер віє.
Клопочуться мурашки,
Земля весні радіє.

Пройшла гроза травнева,
Трава зазеленіла.
Кульбаба-королева
При стежечці присіла.

Яка краса весняна!
Які ці небеса!
Земля, неначе панна –
Ну просто чудеса!

КАРПАТИ

А я дивлюся на Карпати
Й душею лину ген, до них.
Не можу погляд відірвати
Від гір величних й гарних цих...

Я бачив там джерела чисті,
Потоки бистрі й крижані,
Й вузьенькі плаї кам'яністі,
Струмочки чисті і шумні.

Пригадую той літній ранок –
Оту божественну красу;
В тумані гори, як в жупані,
Все інше вдягнуто в росу.

Того ніколи не забуду,
Як я в Карпатах побував
І в тихі ранки солов'їні
Росою ноги омивав.

КУДИ ПЛИВУТЬ ХМАРКИ

Пливуть по небу хмарки,
мов овечки,
Понад тополями,
аж ген за небокрай.

Та подивись,
це зовсім недалечко,
Але там є вже інший синій край.

Туди пливуть хмаринки,
щоб спочити,
Для подорожей нових
сил набратись,
Води цілющої
хоч трішечки попити
І у наш край заново повертатись.

Щоби полити дощиком землю,
Умити ліс й зеленії поля,
І напоїти трішечки травичю,
Спішать хмаринки
в край наш іздаля.

ТРАВНЕВА ГРОЗА

Як трясє землею грім травневий,
Роздирає небо блискавиця,
І у час спекотний, полудневий,
Вже грозі ніяк не зупиниться.

Сунуть ближче й ближче
сірі хмари,
Дужче й дужче вітер їх жене,
Громові сильнішають удари,
Ця гроза вже нас не обмине...

Й розірвала небо блискавиця,
І землею дужче грім затряс,
І страшна почалась громовиця
У обідній теплий тихий час.

ПОСЛУХАЙТЕ...

Послухайте, як потічок дзвенить –
Це він вам про весну сказати хоче.
Ловіть цю мить, вслухайтесь в мить,
Поки дзвенить, поки іще дзюркоче.

Послухайте, як ліс уже шумить –
Він вас з весною хоче привітати.
Ловіть цю мить, вслухайтесь в мить,
Поки пташки ще хочуть вам співати.

Погляньте, як замріялись поля,
Як випивають сонце спраглі ниви.
Весні радійте, як уся земля,
Радійте, поки це іще можливо.

Щоби полота допилом зсмагало,
Ужати ліс й зсасній воля,
Гнаюти трішечки травичю,
Спілать хмаринки
в край наш іздала.

ЧЕРЕШНЯ

Стара черешня знову вкрилась цвітом,
Вже вкотре зустріча свою весну
І як завжди милується над світом,
Бо ж розцвіла красуня після сну.

Вона стоїть у білім-білім платті,
Старенька, як бабусині літа.
Можливо, і не зможе дочекати,
Як вкриють поле золоті жита.

Здається, що неначе вже востаннє
Кружля у вальсі з теплим вітерцем.
І солов'їне ніжне щебетання
Послужить танцю все-таки кінцем.

Стара черешня знову вкрилась цвітом
І розцвітають з нею небеса.
Уже для неї відшуміло літо,
Блищить сльозою на листках роса.

Її голубить сонечко весняне,
Купаючись у цвіті запашному,
Як буде жаль, коли таки не стане
Черешні – берегині мого дому.

Вона стоїть у білім-білім платті –
Старенька, як бабусині літа.
Можливо, і не зможе дочекати,
Як вкриють поле золоті жита.

НІЧКА ГОРОБИНА

Затулили хмари в небі місяць золотавий
І довкола в одну хвилю

темно-темно стало,
А звечора були зірки, наче намистини –
Мабуть, знову буде нічка горобина.

Вдалині мигтять зірниці,
видно їх заграви.
Гроза до нас підступає і нема управи.
Вже сильніше вітер дує,
падають краплини –
Мабуть, буде знову нічка горобина.

Наганяють хмари страху,
опустились низько,
І гатять громи у бубон –
вони уже близько.
Краплі вже такі великі,
наче горошини.
Не мабуть – це точно, нічка горобина.

Блискавиці ріжуть небо на кавалки білі.
Краплі дощу в їхнім світлі,
наче срібні стріли.
Грім гуркоче гучно-гучно
кожної хвилини.
Страшна вона і красива – нічка горобина.

ЛІТНІЙ ВІТЕРЕЦЬ

Як люблю я літній,
теплий вітерець,
Що ганяє хмари, як пастух овець.
Він такий легенький
і такий привітний,
І такий ласкавий вітерець цей літній.

Як подме на мене,
мені так приємно.
Ні, він не бешкетник —
поводиться чемно.
І такий він ніжний, його мати — літо,
Та й мене він любить,
що ж іще хотіти.

Дмухне на осики,
листям затріпоче
І розлогі крони ніжно залоскоче.
Розгойдає трави літній вітерець
І давай ганяти хмари, мов овець.

ЛЮБЛЮ, КОЛИ АКАЦІЇ ЦВІТУТЬ

Люблю, коли акації цвітуть,
Коли гаряче сонце їх голубить,
Коли хмарки у далечі пливуть.
Скажи мені, а хто того не любить?

Люблю п'янкий духмяний аромат,
Бо він чомусь нагадує про Тебе.
І без всіляких пристрастей й принад
Для мене краща Ти за синє небо.

Люблю, коли бджілки гудуть в суцвітті –
Це ж літня музика так трепетно звучить.
Та жаль мені, що наше тепле літо,
Як цвіт акацій, з вітром полетить.

Люблю, коли акації цвітуть –
Цвіт їхній душу звеселяє.
Та жаль мені, що теплі дні пройдуть
І, якимось, осінь в гості завітає.

Не вічний я, не вічна й Ти,
Та шанс на вічність все ж дається.
В хвилини тихі самоти
Акації зима торкнеться.

Ти ж, як акація, струнка,
Така тендітна тиха й ніжна.

Добро із серця – як з струмка,
І з вуст усмішка білосніжна.

Ти наче цвіт отой розкішний,
Ти – як троянда у саду.
Той цвіт для мого ока втішний,
Тривожить душу молоду.

Думки всі ринуть в синє небо...
Тепер акації цвітуть.
Вони нагадують про Тебе,
Тому й люблю я їх, мабуть.

Синє небо вкрилося зірками,
А красень-місяць поміж них.
Роси впали на духмяні трави –
Літній вечір. Вітер стих.

Ще гудуть комбайни в полі,
А день пройшов вже, чи не так?
Та щось сова гугука на тополі
І десь далеко чути ще собак.
Неба колір, ще на Заході червоний –
Сонце спати тільки що пішло.
А вдалині вже ліс дрімає чорний –
Потрохи ніч лягає на село...

А зорі падають так тихо,
Надворі смерклось, стихла річ.
Поснуло все; добро і лихо –
Вечір закінчився... Ніч.

Дрімає ліс,
окутавшись туманом,
Мов ковдрою,
сріблястою й пухкою,
І мертва тиша у зимовий ранок,
І хвиля тиха супокою.

Дерева чорні, мокрі од дощу,
Злегенька вітер ніжно похитає
І десь летить у далеч голубу,
В туману таємниці поринає.

А дощ січе і снігом закидає,
Серед дерев бездонна тишина.
Туман на ліс тихенько осідає
Окутуючи чорні дерева.

Дрімає ліс,
окутавшись туманом,
Мов ковдрою,
сріблястою й пухкою,
І мертва тиша у зимовий ранок,
І хвиля тиха супокою.

Сонний ліс ридає.

Важко.

У німотній тишині,
Не лунають в верховітті

пташок радісні пісні
І не чути шуму листя,

диво-шепоту осик,
Лиш пронизує ізрідка тишу

крука гордий крик.
Сіре небо тільки плаче,

і туман повзе, мов змій,
А колись було гаряче

літо в далі лісовій.
Та тепер панує осінь.

Роздягає все підряд
Помічник її завзятий –

місяць – хриплий листопад.
Ліс мовчить.

Усюди тихо.

Все готується до сну.
Та пройде зима сувора,

і зустріне ліс весну.

ЛИСТОПАД НАРЕШТІ ЗАСМІЯВСЯ

Листопад нарешті засміявся:
Заглядає сонце із-за хмар,
День одразу зовсім помінявся,
І не стало дощових примар.

Над дерев тонкими кістками
Сірі хмари поспішають вдаль.
Все одно холодно цими днями,
Викликає все довкола жаль.

Ліс нарешті трішки звеселився
Від стрічок проміння золотавих,
Вітер стих, здається, зупинився,
Тільки гладить легко жовті трави.

Синь небесну вдалині помітно,
Де дримає в тиші сонний сад.
Все кругом таке одноманітне,
Хоч і усміхнувся листопад.

НАПЕВНО СКОРО БУДЕ СНІГ

Вже пролетіли теплі дні,
В повітрі холодніше стало.
І відлетіли журавлі,
Бо до зими лишилось мало.

Спить ліс, і орані поля,
І листя жовте нам до ніг...
До сну готується земля –
Напевно скоро буде сніг.

ЗЕМЛЯ ВІТАЄ ПЕРШИЙ СНІГ

Сьогодні грудня середина,
Надворі ніби вже зима.
Стоїть безлиста горобина,
А снігу все нема й нема.

Стоять поля замерзлі, голі
І жовта-жовта лиш трава,
Озимина без ковдри в полі,
А снігу все нема й нема.

Ставок малесенький без льоду,
Сумний і голий ліс стоїть.
І гуси плавають йдуть у воду.
Чи буде сніг? Зима таїть.

Та от, температура впала,
Коли на землю вечір ліг.
Земля, що довго сумувала,
Тепер вітає перший сніг.

ГУЛЯЄ ЗИМА

Де трава була зелена,
Зараз білий сніг лежить.
Чорне гіллячко у клена
Від вітрів дрижить.

Кучерявая ялина
В білій шапці сніговій.
І коралі у калини
Знов рве вітер –
вітровій.

Крук кудись летить
голодний,
Білка шишки розкидає.
І зима у нас сьогодні
Лісом цілий день гуляє.

Вже пролетіли темні сніг,
В лівотрі ховалися сніг,
І відлетіли журавлі,
Бо до зими лишилися малі.
Слить ліс, і орані поля,
І анся жовте нам до вілля.
До сну готується земля –
Напевно скоро буде сніг.

ЗИМА

Не видно сонця, сіре небо
Все викида на землю сніг,
У кришталю стоять дерева,
Це так зима вітає всіх.

Село заметено снігами,
Немов заснуло – тишина,
А в лісі поміж деревами
Блукає тітонька зима.

Зима, зима. Сніги біліють,
Земля потроху замерзає,
Вітри холодні дужче віють,
І знову снігом закидає.

РОЗДУМИ

Сіра буденність.
Зима за вікном.
Спить все довкола
міцним тихим сном.
Лиш на душі
знов чомусь неспокійно,
Серденько б'ється
в груді енергійно,
Голову мучать безглузді думки.
Я ж не замкну у собі всі замки,
Бо хто народився
з іскрою в душі,
Не просто так пише
поеми й вірші,
Не просто думки
виклада на папір,
А пише життя свого
виразний твір.
Та все не для себе, для інших усе.
Життя – це коротке цікаве есе,
В якому потрібно багато зробити
Для того лише,
щоб із гідністю жити,
Щоб все подолати на своїй путі,
Добитись всього,
що хотів у житті,
І приклади гідні подати для всіх.
Отак і прожити було би не гріх.

ЗОРЯНА ФАНТАЗІЯ

Золотаві зорі, вільні небеса.
Вірю і не вірю я у чудеса.
Ген у висі бачу вогняних потвор,
Виліта з їх пащі вогник-метеор.
Дивлюся над хатою на Великий Віз,
А зірки розсипані, мов краплинки сліз,
Місяць поглядає на жита в полях,
Тягнеться над селами вдаль

Чумацький Шлях...
Як би ж то здійснитися й полетіти в далі
Від життя буденного. Від журби й печалі,
Між планет і зірочок, десь у інший світ,
Де життя рахується тисячами літ...

Годі вже фантазій! Добре й на Землі,
Біля хати рідної, в рідному селі.
Небом я милуюся – все довкола спить
І не надивуюся, що за чудна мить.
Я стою замріяний й думаю собі:
“Може з світу іншого шлють
привіт тобі”.

Золотаві зорі, вільні небеса...
І якщо є мрії – це вже чудеса.
Але й так буває, зрідка, а трапляється,
Коли сильно віриш, мрії ті збуваються.

ПРО ШУМ І СПОКІЙ

Я у тишині самотній
Посиджу й згадаю, як колись
У майстерні в батька
шум і спокій,
Наче нитки дві, переплелись.

Я тоді зовсім був ще дитиною,
Говорив: "Посуньтесь!" до кота.
Чистою рікою швидкоплинною
В батька з віч лилася доброта.

А станок гудів якось стривожено,
Наче тишу не хотів вбивать...
Все у нас давним-давно
примножено —
Інструменти в спокої стоять.

А пуста майстерня, ніби нудиться,
Дивиться сумне вікно на двір,
Ніби жде,
коли таки пробудиться,
Той станок і зареве, як звір.

Геть усе вже зачекалось тата
У нудній суворій тишині.
Під високим небом біла хата
Топить сум у синій вишині.

До майстерні повертаюсь знову,
У куточку сяду, як колись.
В пору тиху, в пору вечорову,
Шум і спокій тут переплелись.

Шум завжди
полоскотав за вухами,
Мов по бубні, бив по голові,
Зляканими і легкими рухами
Нишпорив у мене в рукаві.

Спокій в нас завжди був
гостем бажаним,
Він, як і я, в кутку собі сидів,
Був помірним
і завжди розваженим.
Та його я нині не уздрів.

Я сиджу задуманий, самотній,
Пишу, бо згадав, було колись...
У майстерні в батька
шум і спокій,
Наче нитки дві переплелись.

МАМИНЕ ПРИЧАСТЯ

В очах сія маленький вогник щастя.
Травневий теплий і погідний час.
Як добре, мамо, що тепер причастя
На все життя беру собі у вас.

Я всі поради буду пам'ятати,
А ваша ласка грітиме мене.
Як жаль, матусю, що травневе свято,
Як мить солодка, просто так мине.

Де б я не був у цім широкому світі,
Про вас не буду, нене, забувати.
У снах моїх медово пахнуть квіти,
Що ви садили, мамо, біля хати.

Батьківська хата – це гніздо одвічне,
В яке завжди вертатимемось ми.
Любов же ваша і турбота вічна
Теплом повіє і в часи зими.

А ви, матусю, стрінете на ганку
Свого синочка, сокола свого,
Травневі теплі і погідні ранки,
І свою старість й молодість його.

МАТІР

Мойй матері

Оксані Чубик

Ніжна,
як сонячна днина,
Тиха,
як річка рівнинна,
Мила,
як квітка маленька,
Це –
моя матір рідненька.
Світла,
як вранішнє сонце,
Що світить
нам у віконце.
Пташка
співає раненько,
Це –
моя матір рідненька.

ПОКЛИКАННЯ

На хресті розіп'ятий Він був.
У цих муках був вияв любові,
Щоб життя вічне ти осягнув.
Там страждала

Пречистая Діва,

Дивлячись

у сльозах на Сина.

Як то важко вона ридала,
Бо відходить єдина дитина.
На хресті помер розіп'ятий
Наш Спаситель,

Ісус Христос.

Щоби нас від гріха

відкупити,

Віддавати життя довелось.

От Христос

нагадав нам знову

Про покликання вічне наше,

Про яке ми в теплі й любові

Пам'ятати повинні завше...

Знов ті самі часи вернулись,

Знов панує нечистий усюди,

І від віри уже відвернулись

Сатаною спокушені люди.

Зло страшне

тепер панує всюди,

Все святе –

поплямлене гріхом.

Ходять стадами
запроданці-Іуди,
Ходить смерть страшним,
скаженим псом...

А чи може бути ще страшніше?
Певне ні. Страшніше не буває,
Бо про місію свою

і найголовнішу
Людство все потроху забуває...
Зупинись, людино!

Схаменися!
В світі правда досі ще жива.
В інший бік

лише ти розвернися,
Вслухайся в Спасителя слова,
І згадай про місію найбільшу,
Про покликання
своє у світі тім.

Ти повинна
лиш добро творити
І вселяти правду
в кожний дім.

КРИВДА

Вона стояла, мов німа,
Ховаючи заплаканії очі
За скельця темних окуляр.
Була, мов знята із хреста,
Не спала тої ночі.
В пакеті в неї був вінець,
Когось, бідненька, втратила.
До нього ж зла
прибув гінець,
Спокуса знову квапила:
“Зроби, зроби, зроби їй зле.
Прошу тебе, завдай їй болю.
Прошу тебе, о любий мій,
Ппусти мене на волю.”
Дівча стояло – крихта духу,
Ніким незаймана душа,
А він... А він щодуху
Встромив у душу їй ножа.
Отак єхидно засміявся
Й до лоба руку рухом звів:
“Це ти дурна, чи я здурів?
Весь день сьогодні
небо в хмарах,
А ти у темних окулярах.
Це просто цирк таки,
та й годі.
Ще “штори” в березні
не в моді.

Тобі в макітрі,
певно, темно.”
О, як він підло поступив,
О, як нікчемно!
Вона обернулась
до нього плечима,
Не в змозі і слова сказати.
Її він принизливо
зміряв очима,
Щоправда, вже став мовчати.
Чи подумав юнак,
Що їй важко в ту мить,
Що конче
потрібна підтримка,
Що в неї, в душі,
другий день вже болить?
Навряд хлопець думав,
що скривдить її,
Хоч бачив оті всі страждання.
Він просто хотів показати свої
Гонори, а скривдив її
без вагання.
Хай не думає він,
що минеться йому,
Що нема тут і що казати,
Для кожного з нас –
прийде у житті
Час дяки і час розплати.

ШЛЯХ ДО ЗАБУТТЯ

Проходить час так швидко
і неспинно
І свої правила диктує нам життя,
Спішимо чомусь ми безупинно
В світ, звідкіль немає вороття.

Забуваєм все на білім світі:
Хто ми, звідки і для чого тут.
Хоч по правді можемо ми жити,
Та заходим в найтупіший кут.

Думаємо, чом же все так сталося,
Ми ж були на правильній путі.
Просто ми, мабуть, перестарались,
Щоби добре було нам в житті.

Живемо неправдою й обманом,
Сповідаеться без страху й каяття,
Пристрасті отруюють дурманом
І нівечать нам усе життя.

Куди йдемо, до чого йдемо сьогодні!
Хай молитви стануть каяттям,
Бо отим шляхом йдемо в безодню,
Шлях цей – шлях до забуття.

В ЛІКАРНІ

Там за селом дрімає поле
Й зимово-сонний

ліс шумить,
А вдалині синіють гори –
Туди моя душа летить.

Летить в прекрасний ліс
дрімучий,
Між дуби, буки,
сосни і ялини,
Де чути дятла стук живучий
І сойки-господині голос
дивний.

А зараз я лежу в лікарні
Й читаю книгу залюбки,
Та, дасть Бог,
скоро завітаю
В рідні місця,
затишні й гарні.

Засіяли в міста ввечері

Очі – ліхтарі,

Весь наш

Самбір нарядився

Вогнями зорі.

І сія вогнями місто

В тишині німій,

І плете з зірок намисто

Вечір чарівний.

Над Дністром

завис вже місяць,

В воду дивлячись.

Мальовничий,

гарний вечір.

Такий, як колись.

МАРІЄ

Мила Маріє!
Палка моя мріє!
Кохання безмежне твоє,
Погляд очей твоїх
Завжди зігріє
Серце, що тужить, моє.

Слово милеє,
Ніжне, красивеє,
Душу мені звеселить,
Знов нагадає
Ту хвилю щасливу.
Так – я зумів полюбити!

Усмішка ніжня,
Сонцем зігрітая,
Сниться мені по ночах.
Відблиск очей твоїх
Здавна вже світиться
В моїх очах.

Згадка про тебе –
Мить та прекрасная,
Думи мені навіє.
Ох те кохання –
Сила незримая,
Люба Маріє.

ПРОЗРІННЯ *

Навкруг німота, навкруг самота,
Від темряви серце мліє.
Була травма ока – Грицько осліп
І хтозна чи ще прозріє.

Та з матір'ю йде, відчуваючи шлях
Запахом, дотиком, слухом.
Та ні, не сліпий,
не сліпий той хлопчак –
В серці не темно й не глухо.

Серденько повне добра й теплоти
Так трепетно й гучно б'ється.
Гриць має надію, він може йти –
Козак просто так не здається.

Він з матір'ю в Куряж ішов тоді
Чудотворній вклонитись іконі,
Прощення в Бога просити в мольбі,
Склавши обидві долоні.

Гриць тихо молився і раптом відчув –
Поволока з очей спадає.
Побачив крізь сиву біду каламуть,
Як втома людей хитає.

** Вірш написаний на основі реальних подій з життя видатного українського письменника Григорія Квітки-Основ'яненка.*

Синій туман розвіявся поволі.
Палали свічки червоні.
Погляд здивований різко ковзнув
По оздобленій золотом іконі.

Раптом стало Грицькові страшно –
Не хотів закривати очі.
А що, коли знову вчорашнє,
Коли знову чорнота ночі.

Він боязко матір сіпнув за рукав:
– Мамо, це хто перед мною?
Голос тремтів, а хлопчак запитав
Й на ікону вказав рукою.

“Це Богородиця...

Сину, ти бачиш?” –
Сплеснула радо руками
Так, що передні усі озирнулись,
Побачивши радість мами.

Ось так Гриць прозрів.
Засвітилися очі
Повні надії і повні добра.
Темряву чорну бездонної ночі
Віра у день завжди подола.

ЧАРІВНА ПЕРЛИНА

Українська мова –
 чарівна перлина,
Солов'їна пісня,
 що повсюди лине,
Скарб неоціненний,
 дорогий дарунок,
Що від Бога даний
 нам у подарунок.
Батьків заповіт,
 материнське слово,
Шум ланів просторих
 і шепіт діброви,
Як гудіння бджілок
 й пісенька струмка –
Українська мова,
 ніжна й гомінка.

Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ

Я безмежно люблю Україну,
Сині очі її волошкові,
Милу пісню її солов'їну,
Що лунає у кожному слові.

Тихі води і ясні зорі,
І бездонні блакитні далі,
І безмежні полів простори,
Що нам душу крилату дали.

О МОВО РІДНА, СЛОВО НЕЗАБУТНЄ

О мово рідна, слово незабутнє!
Плекане, пещене, могутнє,
До перемоги ти йшло віками –
Несло важкий великий камінь.

Із сивини віків забутих
Ти йшло – хотіло вільним бути.
Ті твої літери, чудові та великі,
Знівечити хотіли сильні і дволикі.

Ти йшло вперед і їм не покорялось,
Щораз ти дужче розвивалось,
Ти свято вірило у перемогу
Й торило впевнено свою дорогу.

Розпрямляйся й звеселяйся,
 диво калинове
У віночки уплітайся,
 до слова ще слово.
Уквітчайся рясним цвітом,
 гронами калини,
Тебе чути у всіх світі –
 мово України!

ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Ти була ніжна, мов ота фіалка,
Що розцвіта на радість, навесні.
Ти так любила, так любила палко
Народ свій рідний, думи і пісні.

Ти цим жила,
любов тебе живила.
Душа безсмертна,
але тіло — ні.
Тебе недуга мучила, гнобила
У рідній хаті і на чужині.

Все, що могла,
ти віддала народу:
Свій юний вік, і радості, і біль,
Своє кохання, свою чисту вроду,
Йдучи в безсмертну білу заметіль.

І хай лунає слово твоє дзвінко.
Чоло схиляю у пошані я.
Могутня словом,
Лесю Українко,
Мого народу віщя зоря.

*Світлій пам'яті
Володимира Івасюка*

Таких людей на світі дуже мало,
Таких талантів годі віднайти,
Таких життя гнобило й катувало,
Але вони зуміли все перемогти.

Він не скорився забаганкам влади,
За це життя позбавленим він був,
Та його пісню, ту "Червону руту",
Полюбиш зразу, тільки що почув.

Такі живуть у пам'яті народній,
Сіє в ореолі слави їх ім'я.
І не забруднить честі їх ніколи
Лукавства, бруду й задрості змія.

Таким він був – Володя Івасюк –
Партійним бонзам не скорився,
Не сплямував українського ім'я
І вірним сином України залишився.

СХАМЕНІТЬСЯ!

За що боролись козаки?
І за що болі так терпіли?
За те, щоби ми залюбки,
Та по-чужинськи говорили?

Вони боролись за Україну,
За неї лили свою кров
І воздвигали Храм з руїни
Із вірою в святу любов.

За мову рідную боролись,
За рівні зі всіма права,
За український,
 древній корінь

Не одна впала голова.

За шлях наш довгий до свободи
Мільйони згинуло людей.
Для українського народу
Не вмере ніколи шлях оцей.

Та українці забувають
Про корінь свій, ім'я своє
І рідну мову зневажають –
Так в Україні зараз є.

Нема того, що колись було,
Тієї єдності нема.
Заносим в мову повно мулу
І викорінюєм слова.

Національний, пишний одяг
У шафі порохом припав.
А поклоняємось ми моді –
Бо час її тепер настав.

Та схаменіться ж, українці!
Во ім'я мови і народу.
Не бусурмани ми, не вівці –
Козацького наш корінь роду!

Тож одягнімо вишиванку,
І затанцюймо гопака,
І заспіваймо про Іванка,
Про українця – козака.

Хай в цілім світі
знають люди,
Що українці з вами ми.
Що Україна є і буде
Допоки є її сини!

ШЕВЧЕНКО В КАЗЕМАТІ

Йому був білий світ не милий,
Що за решіткою вікна,
(Отой, де мати породила),
Хоч надворі вже і весна.
Байдуже все в лиху годину
І в думках прокляте давно...
Хотів би рідну Україну
Побачити у те вікно.
Хотів би знать, як тії люде,
Які літа їх далі ждуть,
Яке життя то далі буде,
Чи грішні Господа кленуть.
Хотів би бачить шлях широкий,
Де чумаки за сіллю йдуть...
Йому б вернуть дитячі роки,
Хоч на хвилиночку забудь
Те, що на серці ятрить рани.
Та тут забути не дадуть.
В пільмі побрязкують кайдани.
Вони життя його, мабуть.
Але нехай. Одне єдине
Його тримало в світі тім:
Ота любов до України,
Що змалечку жила у нім.
А дума ниткою тягнулась
Без перестанку, без кінця.
Уже і ніченька минулась,
Безсонна, довга нічка ця...

Минає день уже поволі.
І знову думи збились в рій,
І рясні спогади із волі
Будують рай в пустелі цій.
В уяві знов одне-єдине –
Це спомин, як маленьким був,
Земля страждальна – Україна...
Отак у думках і заснув.

Приснилась хата, сад вишневий,
І він гуляє в тім садку.
Од вітру шелестять дерева,
Кує зозуля десь: "Ку-ку".
І він іде, і з ним дружина
Та трійко гарних діточок.
Післяобідня година...
Усі ступають крок-у-крок.
І опинились в чистім полі,
Де колосилися жита,
Де з вітром гралися тополі.
І вільная земля ота.
Та й жито їхнє. Уродило.
Здається, жати вже пора,
Колосся вже зерна налило.
І веселиться дітвора...
Враз пробудився, усміхнувся,
Протер спітнілеє чоло.
(На свічці вогник стрепенувся.)
Й почав писати, що було.

Коли беру “Кобзар” у руки
Й читаю тихо залюбки,
То бачу всі кріпацькі муки
Й усі Шевченкові шляхи...
І постає переді мною
Козацька велич і краса,
Надія й віра із любов’ю,
Балад предивних чудеса.
І вся народу велич й сила,
Яку ховають десь віки,
І Україна – ненька мила,
Що в “Кобзарі” лягла в рядки.

ЦІНА ЧАСУ

А час неблаганно і швидко спливає,
Пташиною сірою десь відлітає,
А ми мимо розуму все пропускаєм,
Бо часу ціни ще і досі не знаєм.

Отак і життя, швидко-швидко летить,
Неначе одна коротесенька мить,
А плани всі вітер лінивства розвіє
Й залишаться в пам’яті задуми й мрії.
Тоді вже допре в сивині голова,
Що в часу ціни не було і нема,
Як добре, подумає, скільки б зробила,
Коли б по-достоїнству час оцінила.

НАЙДОРОЖЧИЙ СКАРБ

Соловей, що на калині співає,
Річка ця, що за селом протікає,
Той ліс дрімучий, синє море,
Садок вишневий і високі гори,
Стежина та,

де вперше в школу біг,
Родина моя, батьківський поріг,
Перші слова,

що батькам я сказав –
Це скарб найдорожчий,
що Бог мені дав.

НАШ ПРАПОР

Наш прапор,
омитий кров'ю,

Наших прадідів й дідів.

І виблискує любов'ю

Всіх українських матерів.

Пахне золотом пшениці

І безмежними ланами,

І волошками іскриться

Й небом голубим над нами.

Синьо-жовтий прапор –

він наш, український;

Синій – колір неба,

жовтий – материнський.

Кол. СТЕПАНУ БАНДЕРІ

В моїй уяві образ постає
Величний, незабутній і цікавий –
Степан Бандера бачиться мені
Такий незламний,
сильний і яскравий.

Він велика насправді людина,
Він до смерті таки патріот,
І в житті до останньої хвили
Він не зрадив свій рідний народ.

Він встромляв собі голки під нігті –
Тренував у собі силу волі,
Щоб змогти катування стерпіти
І ворожі наруги та болі.

Він Геракл український та й годі,
Непоборний титан Прометей,
Що приніс малу "іскру свободи",
Й об'єднав в боротьбі всіх людей.

В моїй уяві образ постає,
І все минає, мов у сні.
Такий незламний,
 сильний і яскравий
Степан Бандера бачиться мені.

Я – УКРАЇНЕЦЬ!

Я – українець! І горджуся тим,
Що можу вишиванку одягати,
Що можу сісти під низенький тин
Й чудову пісню заспівати.

Я – українець! Як і всі ми нині.
Наш рід – козацький, давній рід.
І я горджусь, що Батьківщині
Життя своє віддав мій дід.

Я – українець! Нашим дорожу –
Традиціями, мовою, фольклором.
Все це нащадкам збережу,
Бо українцем бути – це не сором.

ТУГА ЗА ДОМОМ

Там, у селі, за мною тужить хата
І зелен ліс чека мене щоднини.
Та не багато їм лишилося чекати,
Мине сім днів і я до них прилину.

Я повернусь до рідного порогу,
В батьківську хату тихо увійду
І помолюся, дякуючи Богу,
Що відвернув нещастя і біду.

Пізніше вийду, і, немов на крилах,
Полину я у свій чудовий гай,
Напну я мрій сріблястії вітрила –
Мій рідний ліс! Мене ти зустрічай!

БІБЛІОТЕКАРКА

Піхо Галині Юліанівні

Привітна усмішка
і добрі-добрі очі,
І книга завжди на столі у Вас.
Які щасливі дні оті робочі,
А як мина в бібліотеці час.

Ви у тепло і в люті холоди,
Свою не полишаєте турботу,
Із поспіхом збираєтесь завжди –
В бібліотеку, йдете на роботу.

А на столі робочому у Вас
У ящичку біленькі формуляри,
А скільки Ви в погідний,
добрий час
Самі книжок
в житті перечитали!

Бібліотекарко,
Ви з книгами завжди –
І це для Вас найбільше,
певно, щастя.

Хороша книга кожному в житті
Бодай би раз,
та все таки, придасться.

КРАЇНА КНИГ

Країна книг – Бібліотека.
Сюди дорога не далека...
Закон тут є лише один –
Є книга, є громадянин.

Країна – просто дивина,
Тут є посада лиш одна.
Бібліотекар – ця посада,
Йому тут кожна книга рада,

Що потребує допомоги,
Що розлетілась від тривоги
Усіх найменших громадян,
З яких тут кожен майже пан.

У книгах сховано скарби –
Всю мудрість кожної доби,
Яку історія лиш знала.
Усе нам книга передала.

Країна ця якась незвична:
Вона й реальна й фантастична,
Вона весела і сумна.
А факт є факт – вона одна.

Тут біле поле, чорний мак.
Брехні тут – “ні”, а правді – “так”.
Сюди дорога не далека...
Країна ця – Бібліотека.

ВИЙДУ ВВЕЧЕРІ В ПОЛЕ

Вийду ввечері в поле –
Неймовірна краса;
Сонце котить за гори,
Міє ноги роса.

Квіти всі засинають,
Вділ хиллять голівки,
А з саду долинають
Солов'я щебетівки.

А на Заході небо
Ще ледь-ледь червоніє,
А на Сході крайнеба
Перша зірка жевріє...

І під спів соловейка
Повертаю додому,
Й кажу "На добраніч"!
Потічку голубому,

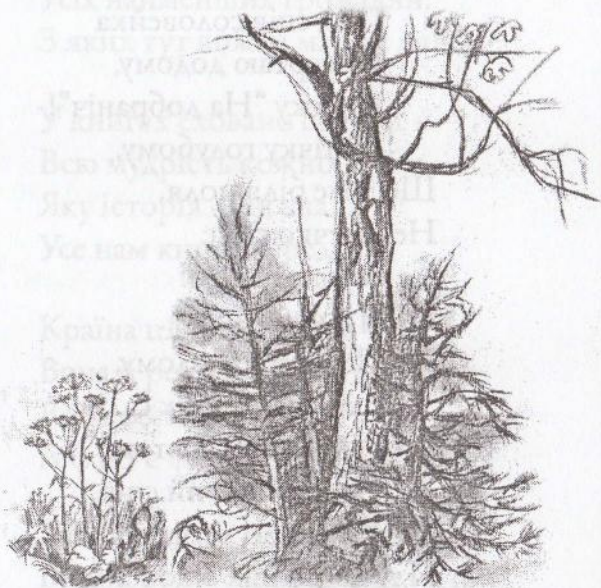
Що тече біля поля,
Недалечко села,
Де висока тополя
Гілля в небо зняла.

Повертаю додому,
Ближче сонних садів,
І здіймає всю втому
Соловейковий спів.

Повертаю до хати,
Йду до рідних вікон...
Мрію, щоби наснився,
Про похід в поле сон.

Я НЕ ПОКИНУ УКРАЇНУ

Я не покину Україну
Ні на хвилину, ні на мить —
Душа моя до неї лине,
За неї серденько болить.
Вона, як матінка єдина,
Люблю й шаную її я.
Тебе не кину, Україно,
Моя ти страднице свята.

Ти на своє щастя заслужила.
Так. Це правда, так воно і є.
Подивись довкола добре, мила,
Зовсім поруч щастячко Твоє.
Щастя Твоє ходить біля Тебе,
Дивиться у вічі кожну мить.
Просто відвертатися не треба.
Загоїться скоро, відболить

Все, що призбиралося з роками,
Що у душу каменем попало.
Озирнись, те щастя поруч –
Є кохання. Зла нема – пропало.

Щастя Твоє ходить біля Тебе,
Дивиться у вічі кожну мить,
В неймовірні, наче синє небо,
В ті, в яких все можна утопить.

Просто, зараз треба зупинитись,
Залишити те, що світле назавжди.
І не бійся навіть помилитись,
Просто терпеливо підожди.

Щастя Твоє, ходить біля Тебе,
Дивиться у вічі кожну мить.
Просто тут вагатися не треба,
Можна геть усе перемінить.

КАЗКА

Розлилася по садочку
ніжна пісня солов'я.
За столом посеред ночі
знов про Тебе пишу я.
Крізь розчинену квартиру
пісня лине на папір,
І стає чудовим віршем
цей вразливий міні-твір.

Попрошу в тополь тривоги,
попрошу краси в вишень,
Хай слова ці теплі будуть,
як привітний літній день.
Попрошу у неба ласки,
тиші в лісу попрошу
І для Тебе, мила,
казку білим віршем напишу.

І Тебе зображу в казці
у барвистому вінку,
В українським пишнім строю,
таку гарну і струнку,
У віночку із волошок,
із ромашок запашних,
І червоних ніжних маків,
щиро вплетених між них.

Вийдеш, мила, в чисте поле
між пшениці і жита –

І покотиться колоссям
з вітром хвиля золота.
Ти підеш полями далі,
де видніє зелен-сад,
Там де яблука і груші
і де в'ється виноград.
Розіллється по садочку
ніжна пісня дивная,
І в куточку, в холодочку,
вже Тебе зустріну я.
І тоді підемо, люба,
у розлогії гаї,
Я Тобі відкрию тайни,
найтаємніші свої.
Покажу усе найкраще,
що з дитинства ще любив
І побачиш, що в коханні,
наче в казці, повно див.
В срібнім зеркальці-струмочку
Ти побачиш, як у сні,
Ти себе побачиш, мила, уподібнену весні.
Жаль, закінчується казка.
Ах, яка солодка мить!
Тихим голосом у вусі
ніжно-ніжно продзвенить.
Ще не все, чекай ще трішки,
хоч хвилинку підожди.
Дарувать казки для Тебе
радий буду я завжди.

ТВІЙ ПОГЛЯД

П'янію я від погляду Твого,
Я завжди тим поглядом впивався.
І не розумію, коли сталось так,
Що в тебе я без тями закохався.

Ти для мене стала ідеалом
Ніжності, добра і чистоти.
Запалився я

натхненням, шалом –

Іскрою для цього стала Ти.

Погляд Твій

спроможний чудеса,

Ти повір, із багатьма творити.

Ти – довершеність,

і Ти – свята краса.

Задля Тебе варто в світі жити.

Ти для мене, наче та весна.
Ні! Ти краща за весну для мене!
Ніжна, життєрадісна, ясна,
Щира, мила, досі незбагненна.

На Твоєм привітному лиці
Все життя для мене розцвітає.
Жаль, що наше щастя не в руці,
А в душі для нас обох тримаю.

У Твоїх замріяних очах
Бачу даль незміряну кохання,
А у темних весняних ночах
Тільки сум, розлуку і зітхання.

І Твоє м'яке-м'яке волосся
Пестить вітер подихом своїм,
А мені тепер чомусь здалося,
Що про все Тобі я розповім.

Ти для мене, наче та весна.
Ні! Ти краща за весну для мене!
Ніжна, життєрадісна, ясна,
Щира, мила, досі незбагненна.

Ну що ж сказати, зайві тут слова.
 Душа говорить геть усе за мене.
 Бувають в світі всякії дива,
 Одне кохання
 вічно незбагненне.

Кохання, наче пісня, як весна —
 Не завжди тепле,
 а завжди тривожне.
 Це мить найкраща, мить ота ясна,
 Яку удруге повторить не можна.

Це ціла вічність у одному дні —
 Така бентежна і така шалена,
 Що закрутила вихром у мені
 Всі почуття, які лиш є у мене.

Це казка без всілякого кінця,
 Яку самі ми можемо дописати.
 Хіба ж не дивна мить казкова ця,
 Коли ти можеш покохати.

Що говорити, зайві тут слова.
 Душа говорить геть усе за мене.
 Бувають в світі всякії дива,
 Одне кохання
 вічно незбагненне.

ВОНА – ЛЮБОВ

Вона пройшла,

Мене прошила

Поглядом очей своїх,

І я задумався...

І зник з лиця

веселий сміх.

Вона примусила

Усе переосмислити.

Вона заставила

Зовсім інакше

мислити.

Вона залишила

Глибокий слід в душі

І народилися

Зовсім нові вірші.

Вона – довершена.

Мене хвилює

знов і знов.

Неперевершена.

Вона – любов.

Весняний вечір плакав за вікном
І Ти мене вже зовсім не чекала,
А я прийшов,
 солодким ніжним сном
Торкнувся, любя, твого покривала.

Ох, як тоді Ти солодко заснула,
Напевне снила найчудніші сни.
Мій тихий голос Ти, напевне, чула
В щасливім шумі матінки-весни.

У сні була Ти, наче янголятко,
Така проста й несказано красива,
Була наївна, як мале дитятко,
Здається, навіть, Ти була щаслива.

Весняний вечір плакав за вікном,
І Ти, кохана, солодко так спала,
А я прийшов
тихеньким ніжним сном,
Хоч Ти мене і зовсім не чекала.

Все довкола шепоче про Тебе,
Про прозору і чисту,

як крапля роси,
Про чудову, як синєє небо,
Про взірець доброти і краси.

Я поглянув на поле над ставом,
А побачив Тебе

у бездонній імлі.
І про Тебе мені
очерети шептали,
Прокричали у небі
сумні журавлі.

Я дивився в зелене замріяне поле,
Бачив тільки Тебе,
лиш тебе одну...

(Чом же сталося так, моя доле,
Що без думки про неї
ніяк не засну.)

Я у лісі блукав,
а усе говорило про Тебе,
Все шептало
так дзвінко і так чарівно.
Ти для мене близька і далека,
Неповторна моя царівно.

Присвячую Любі Бобельській

*Збіг, як струм солодкий щем
ніким незвіданого щастя:
лилося із твоїх очей
на мене золоте причастя.*

І. Калинець

Я дивився на зоряне небо –
Пролетіла і згасла зоря.
І згадав у ту мить про Тебе, –
Найяскравіша зірко моя.

Пригадалися очі ласкаві –
Дві зіниці, що світяться щастям.
І за вчинки свої не лукаві,
Ніби прийняв святе я причастя.

І в уяві Твій контур ніжний
Малювався пензлем думок,
Погляд Твій дивовижний
Досягав вже до тих зірок.

І тендітна дівоча постать
Мовби справді звела з ума.
Жаль, що я Тебе не кохаю,
Може навіть дарма.

Я ж побачить зумів ту душу,
Що до щастя рветься завжди.
Хвилюватись себе не примушуй,
Просто трішки спокійно зажди.

Ти побачиш ще своє щастя:
Лиш для Тебе сонце сяятиме,
Лиш для Тебе чиєсь зізнання
Срібним голосом ще лунатиме.

Лиш для Тебе одної на світі
Ще співатимуть солов'ї.
Ти ще будеш безмежно радіти,
Виявляти турботи свої.

Ти ще в мріях своїх наївних
Десь літатимеш між зірок.
Не спіши на життя стежині,
А виважуй свій кожний крок.

І згадай колись добрим словом
Про ці щирі і дружні рядки,
Що лягли на папір із серця
З легким помахом крил і руки.

СОН

Я у вікні Тебе побачив знову.
Хвилинка щастя душу пройняла.
І Ти була не просто так чудова –
Найкраща Ти у мить оту була.

Твоя усмішка ніжно розцвітала
На милому, ласкавому лиці,
Як ти тоді чарівно виглядала,
Тримаючи ще квітку у руці.

Лілею білу – символ чистоти,
Що так асоціюється з тобою.
Для мене Ти давно взірець краси,
Вона і ти. Як схожі ви собою.

Ти у вікні, мов сонечко весняне –
Поглянула – і тепло на душі.
Яка ж Ти ніжна, мила,
незрівнянна.

До Тебе линуть всі мої вірші.

Ти людина ХХІ століття –
Уродженець атомних епох.
У тобі всі збіглися страхіття,
Які тільки знає Господь-Бог.
Ти живеш для себе однієї,
Поважаєш лиш себе одну,
І не маєш вроди вже тієї,
Схожої на радісну весну.
Лиш собі одній радієш в світі,
І своє цінуєш лиш життя.
Флори й фауни тобі не зрозуміти,
Бо ти нищиш все без каяття.
Та задумайся, людино, над собою!
Подивись, який навколо жах.
Те, що колись звалося любов'ю,
Заросло вже терном у серцях.
Схаменись! Задумайся людино!
Чого варте це твоє життя,
Що за смаком – гірше як полинне.
Зупинись! Бо є ще вороття.

ЕСЕ ОСІННЬОГО ДНЯ

Осінній день –
холодний і плаксивий,
Такий тендітний, наче жовтий лист,
Що облітає зі старої сливи
Під вітру подих і скажений свист.

Осінній день –
 промочений дощами,
 Блукає в лісі, в сивій далині,
 Десь за багряними
 тремтливими кущами,
 Та все ввижається поміж ялин мені.

А потім десь відходить непомітно,
Коли стихає й засинає все.
Яке ж воно таки одноманітне
Коротке дня цього есе.

БІЛЬ РОЗЛУКИ

Вас знову відправила доля в чужину,
Ви поїхали, тату, в далекі краї.
Настанови й поради: мамі, доці та сину
Залишили лишень добрі й мудрі свої.

Що ті настанови без вас, рідний тату,
Що тії поради, як ви в чужині,
Як би ж то ви знали, як важко чекати –
Матусі, сестриці й, звичайно, мені.

Ви ж знаєте, тату, який біль розлуки,
Яка ж то полинна й печаль, гіркота,
Які ж то терпіння, нестерпні муки,
Коли вдалині десь Вітчизна свята.

Тому я чекаю вас так терпеливо,
Із поглядом думним у нашім вікні.
Вертайтеся, тату, додому щасливо,
Або ж хоч присніться в солодкому сні.

Я знаю, що все ради нас, не для себе,
Тому й з нетерпінням чекаю на вас,
І прошу здоров'я у Бога і в неба –
То ж будьте здорові! І в добрий вам час!

ДОРОГА ЖИТТЯ

В житті існують прикрі перешкоди.
Життя завжди – крута, нелегка путь.
Лиш ті в житті на пік спокійно сходять,
Що не для себе, для других живуть.

Бувають злети, але є й падіння.
І треба все з терпінням подолать,
Щоб не було і докору сумління,
І щоб були любов і благодать.

Життя важке. Причин тому багато.
Його таким Всевишній сотворив.
Тому не треба в розпачі здаватись
І стрімголов кидатися в обрив.

Потрібно йти,
нести той хрест Господній,
Хоч в муках, та з терпінням, до кінця.
Й засяє світло навіть у безодні
Із волі доброї Всевишнього Отця.

Коли він в далеку збирався дорогу,
Взяв грудку землі від свого порога,
Загорнув її бережно в білу тканину
І положив у дорожню торбину...

Земля, ота рідна, від свого порога,
Буде оберегом йому всю дорогу,
Нагадувать буде: про ясен, калину,
Про жінку, про доню і рідного сина.

Коли він розгорне
той клаптик тканини,
Відразу ж згадає свою Батьківщину:
Той шепіт струмочка,
ту пісню пташину,
Ту землю, що любить її – Україну...

Коли він вернувся до рідної хати,
Став згорток
той ніжно отак діставати,
Узяв святу землю,
положив край порога —
З нього почалась,
ним й скінчилась дорога.

ЗМІСТ

Я виріс тут.....	4
Березень	6
Весняний дощ.....	7
Іде весна.....	7
Коли не вдома я	8
Весняний сад	9
Кульбаба	10
Вечір в лісі.....	11
Травневі акварелі	12
Карпати	13
Куди плывуть хмарки	14
Травнева гроза.....	15
Послухайте.....	16
Черешня	17
Нічка горобина.....	18
Літній вітерець	19
Люблю, коли акації цвітуть	20
“Синє небо вкрилося зірками”	21
“Дрімає ліс”	22
“Сонний ліс ридає”	23
Листопад нарешті засміявся	24
Напевно скоро буде сніг	24
Земля вітає перший сніг	25
Гуляє зима.....	26
Зима	27
Роздуми	28
Зоряна фантазія.....	29
Про шум і спокій	30
Мамине причастя	32
Матір	33
Покликання	34
Кривда.....	36
Шлях до забуття	38

В лікарні	39
“Засіяли в міста ввечері”	40
Маріє	41
Прозріння	42
Чарівна перлина	44
Я люблю Україну	44
О мово рідна, слово незабутнє.....	45
Лесі Українці	46
Світлій пам’яті Володимира Івасюка	47
“Таких людей на світі дуже мало”	47
Схаменіться!	48
Шевченко в казематі	50
“Коли беру “Кобзар” у руки”	52
Ціна часу	52
Найдорожчий скарб	53
Наш прапор	53
Степану Бандері	54
Я – українець!	55
Тута за домом	56
Бібліотекарка	57
Країна книг	58
Вийду ввечері в поле	59
Я не покину Україну.....	60
“Ти на своє щастя заслужила”	61
Казка.....	62
Твій погляд.....	64
“Ти для мене, наче та весна”.....	65
“Ну що ж сказати, зайві тут слова”.....	66
Вона – любов	67
“Весняний вечір плакав за вікном”	68
“Все довкола шепоче про Тебе”	69
“Я дивився на зоряне небо”	70
Сон.....	72
“Ти людина ХХІ століття”	73
Есе осіннього дня	74
Біль розлуки.....	75
Дорога життя.....	76
Земля від рідного порога.....	77

Літературно-художнє видання

Ч у б и к Василь Васильович

СВІТ ДУШІ МОЄЇ

Поезії

Художник Орест Білоус

Редактор Марія Липицька

Видавничий редактор Галина Капініс

Комп'ютерне верстання Оксана Осінчук

Відповідальний за випуск Олег Дук

Підписано до друку 16.08.2010 р.

Формат 60х84/16. Папір офсетний. Друк офсетний.

Ум.друк.арк. 4,65. Зам. № 251/21-07

Видавництво "СПОЛОМ" 79008 Україна, м. Львів,

вул. Краківська, 9. Тел/факс: (380-32) 297-55 47

E-mail: spolom@mail.lviv.ua

Друк ФОП Гуменецкий М. В. 81630 Львівська обл.,

Миколаївський р-н, с. Гонятичі, вул. Польова, 10

Свідцтво держреєстру: № 083613 від 18.08.2008 р.

Чубик В. В.

ч 81 Світ душі моєї : поезії. – Львів : СПОЛОМ,
2010. – 80 с.

ISBN 978-966-665-555-7

"Світ душі моєї" – перша збірка віршів молодого поета, цьогорічного випускника Склівської ЗОШ І-ІІІ ст. Старосамбірського району Львівської області. В. Чубик – член літературної студії "Джерельце", переможець конкурсу юних літераторів МАН 2010 року.

Для широкого кола читачів.

ББК 84.4 УКР 7

ПОСЛУХАЙТЕ...

Послухайте, як потічок дзвенить –
Це він вам про весну сказати хоче.
Ловіть цю мить, вслухайтесь в мить,
Поки дзвенить, поки іще дзюркоче.

Послухайте, як ліс уже шумить –
Він вас з весною хоче привітати.
Ловіть цю мить, вслухайтесь в мить,
Поки пташки ще хочуть вам співати.

Погляньте, як замріялись поля,
Як випивають сонце спраглі ниви.
Весні радійте, як уся земля,
Радійте, поки це іще можливо.

